

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 9 września 2021 r.*

[Tekst sprostowany postanowieniem z dnia 29 września 2021 r.]

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Dyrektywa 2003/96/WE – Artykuł 17 ust. 1 lit. a) – Obniżki podatku od zużycia produktów energetycznych i energii elektrycznej na rzecz zakładów energochłonnych – Fakultatywna obniżka – Zasady zwrotu podatków pobranych z naruszeniem przepisów prawa krajowego przyjętych na podstawie uprawnienia przyznanego państwom członkowskim w tej dyrektywie – Zapłata odsetek – Zasada równego traktowania

W sprawie C-100/20

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy, Niemcy) postanowieniem z dnia 19 listopada 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 lutego 2020 r., w postępowaniu:

XY

przeciwko

Hauptzollamt B,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, M. Ilešič, E. Juhász (sprawozdawca), C. Lycourgos i I. Jarukaitis, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– [Sprostowany postanowieniem z dnia 29 września 2021 r.] w imieniu XY – L. Jesse, Rechtsanwalt,

* Język postępowania: niemiecki.

– w imieniu Hauptzollamt B – G. Rittenauer, w charakterze pełnomocnika,
– w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller i S. Heimerl, w charakterze pełnomocników,
– w imieniu Komisji Europejskiej – A. Armenia i R. Pethke, w charakterze pełnomocników,
po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 maja 2021 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 17 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. 2003, L 283, s. 51).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy XY a Hauptzollamt B (głównym urzędem celnym w B, Niemcy) w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania podatkowego w zakresie opodatkowania zużycia energii elektrycznej przez XY, w szczególności w przedmiocie istnienia prawa XY do zapłaty odsetek za zwłokę od nienależnie zapłaconej przez nią kwoty podatku od energii elektrycznej, która to kwota została jej zwrócona.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 3–5 dyrektywy 2003/96 stanowią:
 - „(3) Prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i osiągnięcie celów innych polityk Wspólnoty wymagają ustanowienia na poziomie wspólnotowym minimalnych poziomów opodatkowania od większości produktów energetycznych, włącznie z energią elektryczną, gazem ziemnym i węglem.
 - (4) Znaczne różnice między krajowymi poziomami opodatkowania energii stosowany[mi] przez państwa członkowskie mogłyby okazać się szkodliwe dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
 - (5) Ustalenie właściwych wspólnotowych minimalnych poziomów opodatkowania może umożliwić zredukowanie istniejących różnic w krajowych poziomach opodatkowania”.
- 4 Artykuł 1 tej dyrektywy ma następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie nakładają podatki na produkty energetyczne i energię elektryczną zgodnie z niniejszą dyrektywą”.

5 Artykuł 5 omawianej dyrektywy przewiduje:

„Pod warunkiem przestrzegania minimalnych poziomów opodatkowania przewidzianych niniejszą dyrektywą i pod warunkiem, że są one zgodne z prawem [Unii], państwa członkowskie mogą stosować, pod kontrolą fiskalną, zróżnicowane stawki opodatkowania, w następujących przypadkach:

- gdy zróżnicowane stawki są bezpośrednio powiązane z jakością produktu;
- gdy zróżnicowane stawki zależą od ilościowych poziomów zużycia energii elektrycznej i produktów energetycznych wykorzystywanych do ogrzewania;
- do następujących zastosowań: lokalny publiczny transport pasażerski (łącznie z taksówkami), zbieranie odpadów, siły zbrojne i administracja publiczna, osoby niepełnosprawne, karetki pogotowia;
- gdy rozróżniane będzie zastosowanie w celach handlowych i niehandlowych produktów energetycznych i energii elektrycznej określonych w art. 9 i 10”.

6 Artykuł 17 tej dyrektywy stanowi:

„1. Pod warunkiem że minimalne poziomy opodatkowania przewidziane w niniejszej dyrektywie są przestrzegane średnio przez wszystkie przedsiębiorstwa, państwa członkowskie mogą stosować obniżki podatku do zużycia produktów energetycznych wykorzystywanych do ogrzewania lub dla celów art. 8 ust. 2 lit. b) i c) oraz do energii elektrycznej w następujących przypadkach:

a) na rzecz zakładów energochłonnych

»Zakład energochłonny« oznacza jednostkę gospodarczą, określoną w art. 11, w której koszty nabycia produktów energetycznych i energii elektrycznej wynoszą przynajmniej 3,0% wartości produkcji lub krajowy należny podatek energetyczny wynosi przynajmniej 0,5% wartości dodanej. W ramach tej definicji państwa członkowskie mogą stosować bardziej rygorystyczne pojęcia [kryteria], włącznie z wartością sprzedaży, definicjami dotyczącymi procesu i sektora.

»Nabycie produktów energetycznych i energii elektrycznej« oznacza rzeczywisty koszt energii nabytej lub wytworzonej w ramach zakładu. Zalicza się do niej jedynie energię elektryczną, ciepło i produkty energetyczne, które są wykorzystywane do ogrzewania lub dla celów art. 8 ust. 2 lit. b) i c). Włączone są wszystkie podatki poza podatkiem od wartości dodanej [(VAT)], który może zostać odliczony.

»Wartość produkcji« oznacza obrót, włącznie z subwencjami bezpośrednio powiązanymi z ceną produktu, plus lub minus zmiany poziomu zapasów produktów gotowych, niegotowych oraz towarów i usług nabytych w celu odsprzedaży, minus towary i usługi nabyte w celu odsprzedaży.

»Wartość dodana« oznacza całkowity obrót podlegający podatkowi od wartości dodanej włącznie ze sprzedażą na wywóz, minus całkowita suma zakupów podlegających podatkowi VAT włącznie z przywozem.

Państwom członkowskim, które stosują obecnie krajowe systemy podatku energetycznego, w których energochłonne zakłady są określone zgodnie z kryteriami innymi niż koszty energii w porównaniu z wartością produkcji i należny krajowy podatek energetyczny w porównaniu z wartością dodaną, zostaje przyznany na okres przejściowy nie później niż do dnia 1 stycznia 2007 r. w celu dostosowania definicji określonej w lit. a) akapit pierwszy.

- b) w przypadku gdy zostały zawarte porozumienia z przedsiębiorstwami lub związkami przedsiębiorstw, lub w przypadku gdy wprowadzone zostały w życie systemy zezwoleń handlowych lub równoważne uzgodnienia, o ile prowadzą one do osiągnięcia celów dotyczących ochrony środowiska lub do podwyższenia efektywności energetycznej.
2. Nie naruszając art. 4 ust. 1, państwa członkowskie mogą stosować poziom opodatkowania obniżany do zera do produktów energetycznych i energii elektrycznej, których definicję przedstawiono w art. 2, gdy są wykorzystywane przez zakłady energochłonne, których definicję przedstawiono w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Nie naruszając art. 4 ust. 1, państwa członkowskie mogą stosować poziom opodatkowania obniżany do 50% minimalnych poziomów niniejszej dyrektywy, do produktów energetycznych i energii elektrycznej odpowiadających definicji w art. 2, w przypadku gdy są wykorzystywane przez jednostki gospodarcze, jak zdefiniowano w art. 11, które nie są energochłonne, jak zdefiniowano w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Wobec zakładów korzystających z możliwości określonych w ust. 2 i 3, obowiązują porozumienia, systemy zezwoleń handlowych lub równoważne uzgodnienia określone w ust. 1 lit. b). Porozumienia, systemy zezwoleń handlowych lub równoważne uzgodnienia muszą prowadzić do osiągnięcia celów środowiska lub podwyższenia efektywności energetycznej, zasadniczo równoważnych z tymi jakie byłyby osiągnięte, jeśli przestrzegane byłyby standardowe wspólnotowe stawki minimalne”.
- 7 Zgodnie z art. 7, 15, 16 i 19 dyrektywy 2003/96 państwa członkowskie mogą stosować zwolnienia lub obniżki poziomu opodatkowania również w przypadkach wskazanych w tych przepisach.
- 8 Artykuł 21 ust. 5 zdanie pierwsze tej dyrektywy przewiduje:
- „Do celów stosowania art. 5 i 6 dyrektywy [Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. 1992, L 76, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2000/47/WE z dnia 20 lipca 2000 r. (Dz.U. 2000, L 193, s. 73)] energia elektryczna i gaz ziemny podlegają podatkowi, które stają się wymagalne w momencie dostawy przez dystrybutora lub redystrybutora”.
- Prawo niemieckie**
- 9 Stromsteuergesetz (ustawa o podatku od energii elektrycznej) z dnia 24 marca 1999 r. (BGBl. 1999 I, s. 378, i BGBl. 2000 I, s. 147), zmieniona ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. (BGBl. 2008 I, s. 2794) (zwana dalej „StromStG”), stanowi w § 3, zatytułowanym „Stawka podatku”:
- „Podatek wynosi 20,50 EUR za megawatogodzinę”.

- 10 Paragraf 9 StromStG, zatytułowany „Zwolnienia i obniżki podatku”, stanowi w ust. 3:

„Energia elektryczna, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 2 pkt 2, podlega podatkowi według obniżonej stawki w wysokości 12,30 EUR za megawatogodzinę, jeżeli pobierana jest przez przedsiębiorstwo prowadzące działalność w branży przemysłu wytwórczego lub gospodarki rolnej lub leśnej na cele związane z prowadzoną działalnością i nie jest zwolniona z opodatkowania na podstawie ust. 1”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 11 XY jest przedsiębiorstwem wytwórczym, które w 2010 r. w ramach prowadzonej działalności pobrało energię elektryczną z sieci zaopatrzenia w celu ładowania akumulatorów.
- 12 W deklaracji dotyczącej podatku od energii elektrycznej za rok 2010 XY zadeklarowała ilość energii elektrycznej pobranej z tytułu własnego zużycia i zdecydowała się na zastosowanie obniżonej stawki podatku przewidzianej w § 9 ust. 3 StromStG. W odnośnej decyzji podatkowej główny urząd celny w B zastosował jednak podatek od energii elektrycznej według podstawowej stawki, co zostało zakwestionowane przez XY.
- 13 Gdy w ramach postępowania sądowego dotyczącego 2006 r. stwierdzono, że zastosowanie znajdował podatek według obniżonej stawki przewidziany w § 9 ust. 3 StromStG, główny urząd celny w B zmienił swoją decyzję w odniesieniu do 2010 r., uznając ostatecznie, że XY miała prawo żądać zastosowania tej stawki, i w dniu 27 sierpnia 2013 r. dokonał korekty decyzji podatkowej dotyczącej XY oraz zwrotu nienależnie zapłaconej przez nią kwoty za rok 2010.
- 14 W grudniu 2014 r. XY zażądała, aby kwota zwrócona za 2010 r. została powiększona o odsetki za zwłokę, czego główny urząd celny w B odmówił.
- 15 Skarga XY o zapłatę odsetek za zwłokę została oddalona przez Finanzgericht (sąd finansowy, Niemcy) ze względu na to, że XY nie miała do nich prawa ani na podstawie prawa Unii, ani na mocy prawa niemieckiego. W szczególności zdaniem tego sądu prawo Unii nie nakłada obowiązku powiększenia zwróconej kwoty o odsetki za zwłokę. Po pierwsze bowiem, pobór energii elektrycznej celem ładowania akumulatorów nie jest objęty zakresem stosowania dyrektywy 2003/96. Po drugie, zastosowanie obniżonego podatku, będące przedmiotem postępowania głównego, jest w każdym razie fakultatywne, co oznacza, że prawo Unii nie wymaga zapłaty odsetek za zwłokę w przypadku zwrotu.
- 16 XY wniosła skargę rewizyjną od tego wyroku do Bundesfinanzhof (federalnego trybunału finansowego, Niemcy), będącego sądem odsyłającym. Zdaniem XY zgodnie z orzecznictwem Trybunału należy zapłacić odsetki za zwłokę w przypadku zwrotu podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii, również w przypadku zastosowania fakultatywnych obniżek podatku. Ponadto ładowanie akumulatorów stanowi operację odwracalną, objętą zakresem stosowania dyrektywy 2003/96.
- 17 W przeciwieństwie do Finanzgericht (sądu finansowego) Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy) uważa, że prowadzona przez XY działalność jest objęta zakresem stosowania dyrektywy 2003/96, i zastanawia się jedynie, czy kwota podatku od energii elektrycznej nienależnie zapłacona i zwrócona tej spółce powinna zostać powiększona o odsetki za zwłokę.

- 18 W tych okolicznościach Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy zgodnie z prawem Unii można żądać odsetek od kwoty roszczenia o zwrot niezasadnie uiszczanego podatku od energii elektrycznej, jeżeli podstawą określenia niższej kwoty podatku była fakultatywna obniżka zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. a) [dyrektywy 2003/96], a określenie podatku w zbyt wysokiej kwocie wynikało wyłącznie z błędnego zastosowania w rozpatrywanej sprawie przepisu prawa krajowego, który został uchwalony celem transponowania art. 17 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 19 Na wstępie należy zauważyć, po pierwsze, że w swoich uwagach rząd niemiecki, nie podnosząc zarzutu niedopuszczalności, uważa w istocie, że zgodnie z art. 21 ust. 5 dyrektywy 2003/96 energia elektryczna dostarczona w celu jej przechowywania w akumulatorach powinna być opodatkowana lub również opodatkowana w chwili późniejszej jej dystrybucji osobom trzecim. Opinia ta różni się od założenia sądu odsyłającego, który uważa, że dostawa energii elektrycznej w celu jej przechowywania w akumulatorach jest jedynym zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku uiszczenia omawianego podatku.
- 20 Uwagi te nie mają wpływu na dopuszczalność zadanego pytania.
- 21 Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Trybunału pytania dotyczące wykładni prawa Unii zadane przez sąd krajowy w ramach stanu prawnego i faktycznego, za którego ustalenie jest on odpowiedzialny, przy czym prawidłowość tych ustaleń nie podlega ocenie przez Trybunał, korzystają z domniemania, iż mają znaczenie dla sprawy. Odmowa wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie wniosku sądu krajowego jest możliwa tylko wtedy, gdy wydaje się oczywiste, iż wykładnia prawa Unii, o którą się zwrócono, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub z przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje elementami stanu faktycznego lub prawnego, które są konieczne do udzielenia użytecznej odpowiedzi na przedstawione mu pytania, jak również zrozumienia powodów, dla których sąd krajowy uważa, że potrzebuje odpowiedzi na te pytania w celu wydania rozstrzygnięcia w zawisłym przed nim sporze (wyroki: z dnia 10 grudnia 2018 r., *Wightman i in.*, C-621/18, EU:C:2018:999, pkt 27; a także z dnia 12 grudnia 2019 r., *Slovenské elektrárne*, C-376/18, EU:C:2019:1068, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 Z przedłożonego pytania wynika, że ma ono związek ze stanem faktycznym i przedmiotem sporu rozstrzyganego w postępowaniu głównym, którego przedmiotem nie jest wykładnia przepisów dyrektywy 2003/96, lecz przesłanki zwrotu podatku pobranego na podstawie błędnego zastosowania przepisu krajowego wdrażającego uprawnienie przewidziane w tej dyrektywie.
- 23 Po drugie, rząd niemiecki twierdzi, że przedłożone pytanie powinno odnosić się nie do art. 17 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2003/96, lecz do jej art. 5 tiret czwarte.
- 24 W tym względzie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 56 opinii, należy stwierdzić, że zarówno ulgi podatkowe dla zakładów energochłonnych przewidziane w art. 17 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2003/96, jak zróżnicowanie stawek opodatkowania ze względu na handlowe lub niehandlowe wykorzystanie energii elektrycznej, o którym mowa w art. 5 tiret czwarte tej dyrektywy, mają dla państw członkowskich charakter fakultatywny. Rozstrzygnięcie problemu prawnego zawartego

w pytaniu prejudycjalnym może zatem mieć znaczenie dla wyniku postępowania głównego niezależnie od podstawy prawnej, na jakiej ustawodawca niemiecki wprowadził omawiane zróżnicowanie stawki opodatkowania.

- 25 W tych okolicznościach należy uznać, że sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy prawo Unii wymaga, aby w razie zwrotu kwoty podatku od energii elektrycznej nienależnie pobranej z powodu błędnego zastosowania przepisu krajowego, przyjętego na podstawie uprawnienia przyznanego państwom członkowskim przez dyrektywę 2003/96, kwota ta została powiększona o odsetki.
- 26 Należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, że prawo uzyskania zwrotu podatków pobranych w państwie członkowskim z naruszeniem przepisów prawa Unii jest konsekwencją i dopełnieniem praw przyznanych podmiotom prawa przez przepisy prawa Unii, zgodnie z interpretacją Trybunału. Państwa członkowskie są zatem co do zasady zobowiązane do zwrotu podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii (wyroki: z dnia 19 lipca 2012 r., Littlewoods Retail i in., C-591/10, EU:C:2012:478, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 23 kwietnia 2020 r., Sole-Mizo i Dalmandi Mezőgazdasági, C-13/18 i C-126/18, EU:C:2020:292, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 Ponadto Trybunał orzekł, że w przypadku gdy państwo członkowskie pobrało podatki z naruszeniem przepisów prawa Unii, podmiotom prawa przysługuje uprawnienie do zwrotu nie tylko nienależnie pobranego podatku, lecz także kwot zapłaconych na rzecz tego państwa lub zatrzymanych przez to państwo w bezpośrednim związku z tym podatkiem. Dotyczy to również strat spowodowanych utratą możliwości dysponowania środkami finansowymi w wyniku przedwczesnego pobrania podatku. Z przytoczonego orzecznictwa wynika, że zasada ciążącego na państwach członkowskich obowiązku zwrotu wraz z odsetkami kwot podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii wynika z tego właśnie prawa (wyroki: z dnia 19 lipca 2012 r., Littlewoods Retail i in., C-591/10, EU:C:2012:478, pkt 25, 26 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 23 kwietnia 2020 r., Sole-Mizo i Dalmandi Mezőgazdasági, C-13/18 i C-126/18, EU:C:2020:292, pkt 35, 36 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Zgodnie z tym, co zauważył rzecznik generalny w pkt 74 opinii, należy dodać, że obowiązek powiększenia o odsetki za zwłokę kwoty podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii ma zastosowanie również wtedy, gdy naruszenie to wynika z naruszenia ogólnych zasad tego prawa.
- 29 Należy przypomnieć, że dyrektywa 2003/96 ma na celu, jak wynika z jej motywów 3–5 i art. 1, ustanowienie zharmonizowanego systemu opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (zob. podobnie wyrok z dnia 3 grudnia 2020 r., Repsol Petróleo, C-44/19, EU:C:2020:982, pkt 21).
- 30 W ramach tego systemu ustawodawca Unii, w szczególności na podstawie art. 5, 7, 15–17 i 19 tej dyrektywy, przyznał państwom członkowskim szereg uprawnień w celu wprowadzenia zróżnicowanych stawek opodatkowania, zwolnień z opodatkowania lub obniżek podatkowych w zakresie podatku akcyzowego, które to uprawnienia stanowią integralną część zharmonizowanego systemu opodatkowania ustanowionego przez wskazaną dyrektywę.
- 31 W związku z tym zgodnie z orzecznictwem Trybunału państwa członkowskie przy wykonywaniu uprawnień, jakimi dysponują na mocy tych artykułów, powinny przestrzegać prawa Unii i jego ogólnych zasad, a w szczególności zasady równego traktowania (zob. podobnie wyrok z dnia

30 stycznia 2020 r., Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto wymóg ten dotyczy zarówno środków, poprzez które skorzystano z tych uprawnień, jak i ich stosowania.

- 32 Zasada równego traktowania wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w różny sposób i by różne sytuacje nie były traktowane w sposób identyczny, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W tym względzie należy stwierdzić, że z punktu widzenia nienależnie pobranej kwoty podatku i odnośnego obowiązku zwrotu podmiot gospodarczy podlegający obniżonej stawce podatku od energii elektrycznej na podstawie przepisu prawa krajowego wdrażającego uprawnienie przewidziane w dyrektywie 2003/96, którego kwota została nienależnie pobrana, znajduje się w sytuacji porównywalnej z sytuacją podmiotu gospodarczego podlegającego podstawowej stawce tego podatku na podstawie przepisu tej dyrektywy, którego kwota została nienależnie pobrana.
- 34 Te dwie sytuacje nie powinny być traktowane w odmienny sposób, co – w razie zwrotu – oznacza obowiązek powiększenia o odsetki nienależnie pobranej kwoty podatku.
- 35 Porównanie między podmiotami gospodarczymi powinno bowiem być dokonane w zależności od tego, czy podmioty te poniosły bądź nie straty wynikające z braku możliwości dysponowania kwotami pieniężnymi z uwagi na błędne pobranie podatku w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 27 niniejszego wyroku, niezależnie od tego, czy podlegają one podstawowej, czy obniżonej stawce tego podatku, gdyż obie stawki objęte są tym samym zharmonizowanym systemem ustanowionym dyrektywą 2003/96.
- 36 W świetle ogółu powyższych rozważań na przedłożone pytanie należy odpowiedzieć, że prawo Unii wymaga, aby w razie zwrotu kwoty podatku od energii elektrycznej, która to kwota została nienależnie pobrana z powodu błędnego zastosowania przepisu krajowego, przyjętego na podstawie uprawnienia przyznanego państwom członkowskim przez dyrektywę 2003/96, kwota ta została powiększona o odsetki.

W przedmiocie kosztów

- 37 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że wymaga ono, aby w razie zwrotu kwoty podatku od energii elektrycznej, która to kwota została nienależnie pobrana z powodu błędnego zastosowania przepisu krajowego, przyjętego na podstawie uprawnienia przyznanego państwom członkowskim przez dyrektywę Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, kwota ta została powiększona o odsetki.

Podpisy